

РЪДЕН В ГРЯХ

Кинли МакГрегър

Братството на меча
КНИГА ТРЕТА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

На Лиса, благодаря ти за всички прекрасни идеи, които ми помогнаха толкова много; и на Нанси, която ми помогна да запазя разсъдъка си.

Но най-вече на съпруга ми, който винаги е бил и ще бъде любовта на живота ми. Благодаря ти, че ми позволи да следвам мечтите си. Може и да не го казвам, нито показвам често, но дълбоко в себе си, там където има значение, си водя записки колко много всъщност ти дължа. Ти си най-добрият, мили, обичам те.

Пролог

Утремер*

Студеният нощен вятър донесе със себе си смехове, докато брулеше покритите с мехури от пустинното слънце бузи и сухите, напукани устни на Син. Несвикнал на подобни звуци, той се сниши сред сенките в покрайнините на английския лагер и се заслуша. От много време не беше чувал подобно нещо.

Но колебанието му струва скъпо, когато Мар заби покритата с шипове тояга в гръбнака му.
– Защо спря, червей такъв? Върви!

Син се обърна към своя сарацински** господар с толкова свиреп поглед, че за пръв път Мар се сви от уплаха.

Едва осемнадесетгодишен, Син бе прекарал последните четири години и половина от

---

* Утремер е общото наименование на създадените държави след Първия кръстоносен поход – графство Едеса, Антиохийското княжество, графство Триполи и най-вече кралство Йерусалим. – Б.пр.

** Остаряло название за арабите и мюсюлманските народи, населявали Арабския халифат, наричан съответно Сарацинска империя. – Б.пр.

живота си под грубите грижи на своите учители. Четири и половина дълги години на побой, мъчения и ругатни. Време, през което изкореняваха нравите, езика и самоличността му. Най-накрая се бе превърнал в животното, на което го оприличаваха. Нищо не бе останало у него. Нито болка, нито минало.

Нищо освен празнота, толкова всеобхватна, че се чудеше дали нещо би могло да го накара да чувства отново.

Той бе смъртта във всеки смисъл на думата.

Рад му подаде дългия, извит кинжал.

– Знаеш какво да правиш.

Да, знаеше. Син взе остро оръжие в ръка и се загледа в него. Дланта му бе на младеж едва в началото на своето мъжество, но безчетните грехове и престъпления, които бе извършил, го състаряваха неимоверно.

Мар започна да го убеждава:

– Свърши бързо и тази вечер ще се нахраниш добре, ще получиш легло, на което да починеш.

Син погледна назад към Мар и в същия момент стомахът му изкъркори от глад. Хранеха го само колкото да го държат полужив. Налагаше му се да убива, за да получи нещо повече от коричка мухлясал хляб и застояла вода. Знаеха, че би направил всичко за прилично блюдо, с което да уталожат спазмите от глад в корема си. Всичко за една нощ без мъчения и болка.

Син наблюдаваше от сенките английските рицари, наседали в лагера си. Някои от тях ядяха, докато други играеха игри и си разказваха

истории от войната. Палатките им се белееха дори сред тъмнината. Цветовете бяха приглушени от нощта, но все още ясни.

Отново чу музиката и песните им.

Беше минало толкова много време, откакто за последен път бе слушал норманско-френски говор, още повече и песен. Отне му няколко минути, за да си спомни и разбере чуждите думи, които използваша.

Син запълзя към лагера на ръце и колене, като животно, каквото го бяха учили да бъде. Той бе сянка. Невидим фантом, който имаше една-единствена цел.

Унищожение.

Промъкна се лесно покрай английските стражи и достигна най-голямата и внушителна от всички палатки. Тук се намираше неговата мишена за нощта.

Повдигна края на палатката и погледна вътре.

В центъра ѝ имаше златен мангал, а жаравата в него хвърляше сенки върху лененото платно. В ъгъла беше разположено легло, толкова голямо и така позлатено, че за момент Син помисли гледката за сън. Но беше истинска. Резбованите драконови глави бяха величествени и свидетелстваха за високия пост на мъжа, който спеше в блажено неведение, вкопчен в завивките, изработени от барсови* и лъвски кожи.

Мъж, който нямаше никаква идея, че скоро животът му ще приключи.

---

* Барсът, наричан още Снежен леопард, е хищник от семейство Котки, разпространен в планините на Централна Азия. – Б.пр.

Син насочи погледа си към мишената. Един бърз разрез и щеше да вечеря със смокини и печено агнешко. Да пие вино и да спи върху пухена постеля вместо дращещ пясък, където трябваше да е нащрек за скорпиони, отровни змии и други същества, ловуващи нощем.

Внезапно го осени нова идея, докато раните и прорезите от бич върху гърба му пулсираха. Отново огледа вътрешността на палатката, свидетелстваща за богатството и властта, които притежаваше мъжът в леглото. Той бе крал. Свиреп крал, който бе накарал сарацините да треперят от страх. Който би могъл да го освободи от господарите му.

Свобода.

Думата отекна в главата му. Ако бе останало нещо от душата му, с удоволствие би го разменил за една нощ, в която да спи, без да е окован с вериги. За живот, в който никой не му заповядва. Не го изтезава.

Сви презрително устни. Кога е било различно? Дори в Англия бе познал само мъка. Единствено подигравки.

Така и не намери мястото си.

Убий го и приключвай с това. Нахрани се добре и се тревожи за утрешния ден, когато настъпи.

Това бе всичко, което познаваше. Тази проста философия му бе помогнала да оцелее през краткия му, труден живот.

Решен да утоли глада си отново, Син запълзя напред.

Хенри се събуди в мига, в който усети ръката върху гърлото си. В същия момент почувства студен, остър нож да притиска адамовата му ябълка.

– Само думичка и умираш – хладните, безмилостни слова бяха изречени със странен акцент, смесица от шотландски, нормански и сарацински.

Ужасен той отвори очи, за да види мъжа, успял да премине покрай охраната му... Хенри премигна невярващо, докато изучаваше убиеца си. Беше мършаво, слабо момче, облечено в сарацински дрипи. Измъчено от глад и с черни очи, лишени от емоции, момчето се втренчи в него, сякаш претегляше стойността на живота му.

– Какво искаш? – попита Хенри.

– Свобода.

Хенри се намръщи на момчето и на специфичния плътен начин, по който говореше.

– Свобода?

Момчето кимна, очите му горяха зловещо в мрака. Тези очи не принадлежаха на дете, а на демон, съзрял ада отблизо.

Едната половина на лицето му беше подута и посиняла от бой, а устните му бяха разцепени и напукани. Вратът му беше почервенял, ожулен и кървеше, какъвто би бил, ако носеше стоманена верига и се бореше с нея. Хенри погледна надолу, за да види подобните наранявания върху китките му. Да, някой си беше създал навик да оковава младежа като животно. А той си бе създал навик да се бори с оковите.

Когато момчето проговори, думите му из-

ненадаха Хенри дори повече от дрипавия му външен вид.

– Ако върнеш свободата ми, ще ти се закълна във вярност до деня на смъртта ми.

Хенри щеше да се изсмее, ако думите принадлежаха на друг. Но имаше нещо в това дете, което го увери, че да спечелиш верността му е истински подвиг и веднъж дадена, лоялността му ще е наистина ценна.

– А ако отговоря *не*?

– Ще те убия.

– Тогава стражата ми ще те залови и ще бъдеш убит.

Момчето бавно поклати глава и отговори:

– Няма да ме хванат.

Хенри не се съмняваше ни най-малко. Да стигне толкова близо до него, бе изключително постижение.

Погледна към дългата черна коса и черните очи на момчето. Въпреки че беше мургав, кожата му бе по-светла в сравнение с останалите, родени в региона.

– Сарацин ли си?

– Аз съм... – момчето замлъкна, преди да отговори. Остротата в очите му избледня и разкри толкова дълбока болка, че силата ѝ накара Хенри да трепне. – Не съм сарацин. Бях оръженосец на един английски рицар, който ме продаде на сарацините, за да осигури завръщането си у дома.

Хенри лежеше, зашеметен от чутото. Сега разбираше жалкия вид на момчето. Можеше да предположи каква поквара и зло се бяха стова-

рили върху него. Що за чудовище би продало дете на враговете си. Жестокостта на това деяние го порази.

– Ще те освободя – каза Хенри.

– Би било добре да не е уловка – отговори момчето и присви очите си подозрително.

– Не е.

Младежът го освободи и се отдалечи от леглото.

Хенри го наблюдаваше как се сниши до стената на палатката, с една ръка върху платнището, без съмнение готов да побегне, ако Хенри направеше внезапно движение. Бавно, така че да не го изплаши, мъжът се изправи от леглото.

Момчето се огледа нервно.

– Те ще дойдат за мен.

– Кои?

– Господарите ми. Винаги ме намират, когато избягам. Намират ме и...

Хенри видя ужаса върху лицето му, сякаш преживяваше отново това, което му бяха причинили. Момчето започна да се задъхва, когато страхът го обхвана.

– Трябва да те убия – каза то и се изправи на крака. Отново извади камата си и се насочи към Хенри. – Ако не го направя, те ще дойдат за мен.

Хенри сграбчи ръката на момчето, преди да успее да забие камата в сърцето му.

– Мога да те защитя от тях – каза той.

– Никой не ме защитава. Имам само себе си.

Двамата се бореха за камата, когато някой дръпна платнището.

– Ваше Величество, открихме... – Гласът

на пазача замря, когато видя борбата им, след което извика за подкрепление.

Момчето пусна камата, когато стражите изпълниха шатрата. Хенри наблюдаваше със страхопочитание как детето се бори като лъв в ъгъла. Ако в измършавялото му тяло имаше някаква сила, щеше лесно да победи охраната, състояща се от дванадесет мъже. Но в сегашното си състояние, бе свален грубо на земята. Дори и тогава то се бореше толкова яростно, че бяха нужни петима мъже, които да го задържат прикован към пода.

– Освободете го.

Всеки един от дванадесетте членове на стражата погледнаха Хенри, сякаш е луд.

– Ваше Величество? – попита колебливо капитанът.

– Направи го!

Когато го освободиха, Хенри осъзна, че ръката на момчето е била счупена по време на борбата. Носът му кървеше и имаше рана на челото. Въпреки това то не издаде никакъв звук, когато се изправи. Просто придържаше счупената ръка към себе си, докато ги изучаваше внимателно, сякаш очакваше най-лошото от тях.

Момчето не молеше и не се защитаваше, изправи се твърдо и предизвикателно пред всички тях, което говореше на Хенри много за ужасите, на които е било подложено.

Капитанът на стражата пристъпи напред и се обърна към Хенри, но продължи да наблюдава момчето с недоволство.

– Ваше Величество, открихме двама сара-

цини на границата на лагера. Сигурен съм, че той е един от тях.

– Ние също – отговори Хенри. – Момче, как се казваш?

То сведе очи към пода и когато проговори гласът му едва се чуваше:

– Господарите ми ме наричат Кърт.

Хенри се намръщи на чуждата дума, която бе научил през първите няколко седмици от престоя си в тези земи. Използваше се, когато искаш да наречеш някого въшка или червей.

– Какво е християнското ти име?

– Наричах се Син, когато служех на граф Рейвънсууд.

Дъхът на Хенри спря, защото знаеше чий син е това момче.

– Ти си син на МакАлистър?

Празнотата отново се върна в очите на момчето, когато отговори:

– Аз не съм ничий син.

Истина. Когато Хенри бе предложил да върне това момче при баща му в Шотландия, старият лърд беше казал същото. Син беше единственият от шотландските момчета, чийто баща се бе отказал от него.

Хенри не знаеше как да постъпи, а и не разполагаше с време, за да разреши въпроса, затова остави момчето на грижите на Харолд Рейвънсууд.

Очевидно бе сгрешил.

Хенри не изпитваше често вина, но сега я почувства. Тя сграбчи сърцето му с непозната болка и изгори душата му. Това бедно, нежелана

но момче е било под негова закрила, а той го бе изоставил на съдба, която никое дете не заслужаваше.

– Доведете лекаря – нареди Хенри на своя капитан. – И донесете храна и вино за момчето.

Син изглеждаше шокиран от заповедта. Част от него все още очакваше кралят да го обеси. Или поне да го пребие. Само за това го биваше. Боят и убиването.

– Момче, не изглеждай толкова изненадан – каза Хенри. – Утре, ние ще те изпратим у дома.

Дом. Неясната, неуловима мечта, символизираща тази дума, бе преследвала Син през целия му живот. Дом, където ще бъде добре дошъл и хора, които ще го приемат.

Баща му го беше прогонил от Шотландия, където никой никога не го искаше, а в Утремер сарацините го налагаха и плюеха върху него, но може би този път, когато пристигнеше в Англия, хората там щяха да го приемат.

Може би този път щеше да открие дома, за който жадуваше. Да, в Англия щеше да намери покой.